

degørelsen af maj 1981 og rigsrevisionens kommentarer hertil af juni 1981.

50. Et egentligt samarbejde mellem arbejdsdirektoratet og rigsrevisionen baseret på forhandlinger om løsningsforslag fra arbejdsdirektoratet kom aldrig i stand. Først den 10. september 1981 fremsendte arbejdsdirektoratet et notat til rigsrevisionen og da i en så skitsemæssig form, at rigsrevisionen ikke mente det kunne danne udgangspunkt for drøftelserne.

51. Den 8. februar 1982 henviste arbejdsdirektoratet til, at direktoratet ikke havde haft ressourcer til at udvikle detaljerede forslag om ændring. Det skyldtes dels, at direktoratets regnskabstilsyn fortsat ikke havde fået tilført ressourcer på trods af det ikke ubetydelige merarbejde, afdelingen havde haft, dels at afdelingen havde måtte prioritere andre udviklingsopgaver, herunder ikke mindst udarbejdelse af en rapport om en forbedret revision af kasserne og det deraf følgende arbejde med at udføre denne rapports anbefalinger.

52. Overvejelserne i fagkontoret i rigsrevisionen førte til, at rigsrevisionen i skrivelsen af 1. juni 1982 meddelte arbejdsdirektoratet, at i denne situation, hvor arbejdsdirektoratet ikke havde tilstrækkelige ressourcer til løsning af opgaven – hvad enten det så skyldtes, at den nødvendige tekniske ekspertise ikke var for hånden i direktoratet eller ikke kunne frigøres fra andre opgaver – burde direktoratet søge andre udveje. Det kunne således komme på tale at rette henvendelse til administrationsdepartementet om gennemførelse af en teknisk undersøgelse og vurdering af det fremsatte skitseforslag eller – ligeledes efter drøftelser med administrationsdepartementet – at lade et privat rationaliseringsfirma fremkomme med forslag til alternative løsninger.

53. Reelt betød dette, at fagkontoret i rigsrevisionen ikke mente, at yderligere brevveksling eller drøftelser om samarbejdet tjente noget formål.

Det fremgår således af fagkontorets referatark, at kontoret i sagen først og fremmest så tekniske problemer, hvis løsning næppe ville blive fremskyndet ved en continuation af de delvis resultatløse forhandlinger med direktoratet om forskudsansvisningen.

54. Når rigsrevisionen i skrivelse af 6. juni 1980 erklærede sig villig til at deltage i over-

vejelserne om en forbedring af det nuværende grundlag for administrationen af forskudsudbetalingerne, har dette tilsagn været underkastet de begrænsninger, der følger af rigsrevisorlovens § 8, stk. 2, hvorefter rigsrevisor bistår vedkommende minister ved tilrettelæggelsen af regnskabsførelsen og dens regnskabsmæssige kontrol.

I rigsrevisionens revisionshåndbog kommenteres denne bestemmelse således:

»Området for § 8, stk. 2, er særlig etablering og ændring af forretningsgange vedrørende bogholderi, kasseforvaltning, lønadministration, indkøbsforvaltning, lagerforvaltning, forvaltning af debitorer, forvaltning af værdipapirer, byggeforvaltning, kontrolprocedurer i produktionsafdelinger og særlige interne kontrol- og revisionsafdelinger m.v. Området bør dog ikke fortolkes for snævert.

Bestemmelsen forudsættes i øvrigt anvendt på en sådan måde, at rigsrevisionen inddrages mindst muligt i den administrative beslutningsproces«.

En situation, hvor en styrelse, som tilfældet har været med arbejdsdirektoratet i forhold til forskudsadministrationen, passivt afventer, at rigsrevisionen skal komme med en løsning på problemerne, falder efter rigsrevisionens opfattelse uden for den bistand, som rigsrevisionen kan give administrationen uden at påtage sig medansvar for en administrativ beslutningsproces.

C. Sikkerheden ved anbringelse af forskudsmidlerne.

55. Niels Larsen behandler i et særligt afsnit spørgsmålet om sikkerheden ved anbringelse af forskudsmidlerne. Han tager sit udgangspunkt i bestemmelser i den gældende standardvedtægt for arbejdsløhedskasser, herunder specielt en bestemmelse i vedtægtens § 33, stk. 5, hvorefter hovedbestyrelsen skal drage omsorg for, at arbejdsløhedskassens midler i passende forhold fordeles på flere pengeinstitutter.

Hans synspunkt er, at denne bestemmelse ud fra sikkerhedsmæssige hensyn burde være gjort gældende med hensyn til statens forskudsmidler. Hvis bestemmelsen ikke kunne antages at omfatte forskudsmidler, men kun de midler, hvori kassens egen formue var anbragt, burde de hensyn, der lå bag bestem-